

Sponås den 28-1te
1894

Kjære Fader!

Da vil jeg sidde mig stille, og prøve og række dig, som er langt og brent nogle paa vid. Jeg vil nu fortælle dig om min tilstand; vi er frisk alle sammen her over sid, hvilket er det største gode, og de samme gode ønsker jeg dig, Norges og Amerikas Konge. Jeg har været med disse folk siden jeg var et lille barn, og har forhaabning om endelig og lykkelig en stund, men saa er det jo således her i et øjeblik, som i alle andre lande at man først får prestehæanden paa, og får at vandre sin egen vei, og forsørge sig selv. Jeg er nu i mit 15. sende aar og skal ligne mig til konformasjon i vaar, og til næste høst skal jeg da blive konformert, og du vil jeg endelig bede dig om en liden gave til min konformasjon. For det er saa her i dette fattige land at man maatte være fattig i her verdens verden; men dog var

Sølvstaupe

«- for kjæk og ædel Daad»

Av Ottar Roaldset

EIT LEVD LIV MED DRAMATISKE HENDINGAR

Den 18. april 1882 vart *Pige Guro Jonsdatter Sponås* gravlagt, knapt 31 år gammel. Dødsårsak «tæring» fortel kyrkjeboka. På den tida var det ikkje uvanleg at folk døydde i ung alder, og tæring (tuberkulose) var heller ingen ukjent sjukdom. Men attom desse knappe opplysningane skjuler det seg eit levd liv med dramatiske hendingar.

Guro, eller Gurå, som det helst vart sagt, vart fødd på Osen i Torjulvågen 19. juni 1851. Ho var den yngste i ein søskenflokk på seks.

Med Knut Arntson Sponås, fødd i Ytre Stangvik, fikk ho ein son, Hallvard, fødd 25. november 1873. Han utvandra til Dakota i 1897 og kom bort der.

Ein av brørne til Gurå, Sivert, fødd 28. februar 1846, vart gift med Kjerstine Kristoffersdotter Fløystad. Dei busette seg på Skatå. Gurå budde tidvis hos foreldra på Osen og tidvis hos broren på Skatå. Sommaren 1878 var Gurå setertaus for broren, som hadde seter i Jordalen. Det vart ein sommar å minnast.

«- FOR KJÆK OG ÆDEL DAAD»

Ein dag kom Anders Vestgård, som sto for tjærefabrikken i Torjulvågen, og sonen Olaf seglande utover. Ei stund etter at dei hadde teke på heimvegen, hørde Gurå rop og høiing. Ho tenkte med ein gong på bjørn, og trudde det kunne vera jentene på Fløystadsetra som bråka for å skremme den.

Men da ho sprang opp på ein haug for å få bedre utsyn, fikk ho sjå dei to karane ute i sjøen. Ein kastevind hadde kvelva båten, og dei to karane låg på kvelvet. Ho ropa på jentene på nabosetra at dei måtte komma og hjelpe henne. Dei var lamslegne og turde ikkje, så ho sprang ned til stranda åleine. Gurå kunne ikkje svømme, men ho fann seg ein olderstrange og for ut så langt ho våga seg med den. På den måten fikk ho først berga sonen i land og lagt han over ein stein. Så for ho ut på nytt og fikk drege faren i land. Han sto det temmeleg dårleg til med, men Olaf hadde kvikna til litt.